

Evenmin als het atomisme, is echter ook deze energetiek voor kritiek bestand. Want indien men de energieën nog als objectieve realiteit handhaaft, maakt men zich op dit standpunt aan eene schromelijke inconsequentie schuldig. Als al het transcendente en metaphysische gebannen moet worden, dan is het ook ongeoorloofd, van de objectieve realiteit der energieën te spreken. Gegeven zijn dan werkelijk alleen de gewaarwordingen van toon en kleur, van druk en stoot, van beweging en verandering. Wie daaruit tot objectieve energieën besluit, verlaat het positief gegevene en gaat over op het standpunt van het transcendentaal realisme. Indien echter de wettigheid der conclusie van de verschillende gewaarwordingen tot objectief bestaande energieën verdedigd wordt, dan ligt het voor de hand, dat naar dienzelfden regel ook uit de energieën tot hare substanties en dragers besloten mag worden. Want eene kracht laat zich zonder substantie niet denken, eene werking niet zonder iets dat werkt, en eene beweging niet zonder iets, dat beweegt. Uit louter formeele, ideële betrekkingen laat zich geen reële natuur opbouwen.

Maar er is tegen dynamisme en energetiek beide eene nog ernstiger bedenking in het midden te brengen. Laat het wezen der materie ons onbekend zijn, wij hebben toch allen door de ervaring bewustzijn van eene reeks van eigenschappen, die alleen door eene stoffelijke substantie veroorzaakt kunnen zijn. Hoe zouden ondoordringbaarheid, zwaarte, traagheid, uitbreiding, zichtbaarheid ooit uit dynamiden of energieën afgeleid en verklaard kunnen worden? Indien wij uit deze eigenschappen niet tot eene stoffelijke substantie besluiten mogen en de materie voor een droombeeld en eene illusie hebben te houden, dan blijven echter niet alleen die eigenschappen onverklaard, maar wordt ook alle zekerheid aan